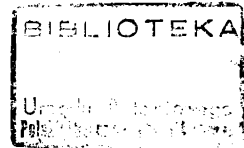

30 stycznia 1932 r.

2

E04f 21/20

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 15134.

Kl. 37-d⁵.

Zenon Hornicki
(Sambor, Polska).

37d, 21/20

Legar pod podłogę.

Zgłoszono 1 grudnia 1930 r.
Udzielono 25 listopada 1931 r.

Jedną z najsłabszych stron obecnego budownictwa są legary, t. j. układane w nasypie beleczki z drzewa miękkiego lub twardego, do których przybija się gwoździami podłogę.

Grzyb domowy, próchnica i tym podobne szkodniki zwykle od legarów rozpoczynają swoje dzieło zniszczenia, gdyż tam znajdują podstawowe warunki swego rozwoju: brak światła, brak przewiewu — wilgoć.

Stworzenie lepszych warunków dla legarów jest prawie niemożliwe: gdy urządzi się przewiew, traci się na ciepłe pomieszkania; zupełne, wkońcu, usunięcie wilgoci jest wątpliwe — osobliwie przy po-

dłogach, które muszą być zmywane, gdyż woda dostaje się podczas mycia do nasypu i przy braku przewiewu tworzy wilgoć.

Najpewniejszym wyjściem z tego jest zwiększenie trwałości legarów przez wykonanie ich z materiału odporniejszego od drzewa, który to materiał musi zarazem pozwalać na wbijanie gwoździ podłogowych.

Zagadnienie to rozwiązuje wynalazek niniejszy.

Legar wykonuje się jako belkę betonową lub żelazobetonową o specjalnej budowie, widocznej i łatwo zrozumiałej z przekrojów poprzecznych, przedstawionych na fig. 1, 2 i 3 rysunku. Belkę zabe-

tonowuje się dwoma odmiennymi mieszankami, a mianowicie:

część dolną *b* belki wykonuje się ze zwykłego betonu cementowo-żwirowego—część zaś górną *a* betonuje się mieszaniną umożliwiającą wbijanie gwoździ (np. cement z żużlem lub trocinami, lub też zaprawa cementowo-wapienna).

Fig. 1, 2, 3 uwidoczniają trzy odmienne sposoby wykonania legarów według wynalazku:

na fig. 1 wykonano część „*a*” na całą szerokość belki, a na fig. 2 część „*a*” występuje jako wkładka wbetonowana w część „*b*”, przyczem wkładka ta może być wykonana nawet z drzewa, jak to uwidocz-
niono na fig. 3.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Legar pod podłogę jako belka betonowa lub żelazobetonowa, znamienny tem, że jego część dolna (*b*) wykonana jest ze zwykłego betonu, zaś górna (*a*) z materiału umożliwiającego wbijanie gwoździ, jak np. z cementu z żużlem lub trocinami, lub też z silnej zaprawy cementowo-wapiennej lub z drzewa.

2. Legar według zastrz. 1, znamienny tem, że jego górna część (*a*) stanowi wkładkę w belce (*b*), wykonanej ze zwykłego betonu.

Zenon Hornicki.

FIG. 1.

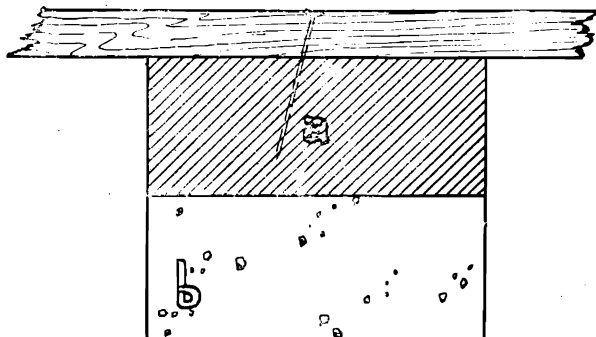

FIG. 2.

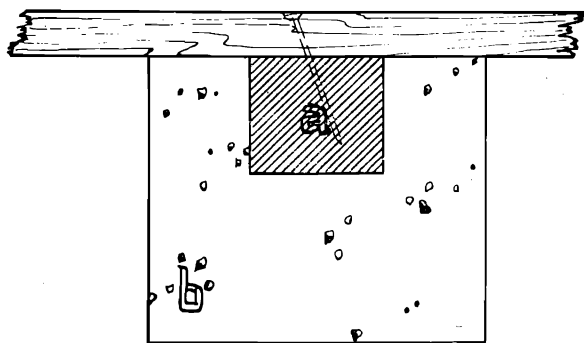

FIG. 3.

